

bedsmænd ikke vare berettigede til Gratificationer, Honorarer og Assistancesummer, men, da Indenrigsministeriet ikke vilde gaae ind paa denne Betragtning, og da den positive Lovbestemmelses Ordlyd ikke var saa bestemt, at Statsrevisionen kunde støtte sig til den, fraskaldt Statsrevisionen at gjøre nogen Indstilling herom. Derimod er det noget ganske Andet, som har bevirket, at Statsrevisionen har indstillet, at et Honorar af 100 Rd. faaer at passere. Regjeringen havde nemlig forlangt en ny Embedsmand, en Bogholder, bevilget, der skulde have en Løn af 600 Rd. Dette havde Rigsdagen ogsaa bevilget, men Indenrigsministeriet havde saa, istedetfor at ansætte en Bogholder med 600 Rd., givet en reserveret Embedsmand 100 Rd. og antaget en Assistent til og givet ham 500 Rd. Statsrevisionen har maattet ansee det for tvivlsomt, om Regjeringen var berettiget dertil. Naar Regjeringen har faaet en Bevilling til en bestemt Embedsmand med en bestemt Løn, har Statsrevisionen anseet det for tvivlsomt, om denne kan deles mellem to Personer, som slet ikke ere i den nævnte bestemte Stilling. Statsrevisionen har derfor gjort sin Indstilling, for i det Mindste at faae et Votum, hvorved dette Spørgsmaal kan blive afgjort. — Den næste Indstilling angaaer nogle Udgifter, som ere førte paa en Conto, hvor Statsrevisionen har anseet dem for egentligt ikke at høre hen. Statsrevisionen har kun indstillet, at disse Udgifter passere, og den har altsaa brugt den allermildeste Form ligeoverfor denne Ucorrecthed, men har dog ønsket, at den skulde fremtræde som en Ucorrecthed, og at Rigsdagen i ethvert Tilfælde skulde have Leilighed til at votere derover. Statsrevisionen har ansørt, at disse Summer vedkomme det Slags Arbejder, som blive betalte af Assistancesummen, og at de altsaa skulle føres paa dennes Conto. Dette giver Udvalget ogsaa Statsrevisionen Ret i, men det siger derhos, at, da denne Conto for ministerielle Udgifter, hvorpaa disse Udgifter ere overførte, viser, at der er brugt Deconomie, og da Ministeriet har ansørt, at det altid har meent sig berettiget til af denne Conto at tage Penge til det omhandlede Slags Udgifter, saa bør der ikke gjøres nogen Indstilling. Jeg troer, at disse Grunde egentligt have meget

lidt at bethyde. Det, at der er brugt Deconomie ved denne Conto, kan jo dog ikke berettigede til, at man bruger Overskudet af den til Noget, der ikke hører hjemme under den, ligesaa lidt som det kan blive rigtigt derved, at Ministeriet i lang Tid har meent sig at være berettiget dertil. Misbruget har ikke været saaledes let at opdage paa den Maade, hvorpaa Posterne ere førte i den saakaldte Hovedbog, og dette er Grunden til, at det først er blevet opdaget længere Tid efter, at det har indsnegret sig; men jeg troer ikke, at det, at en Urigtighed er gaaet isvang i længere Tid, kan gjøre, at man kan sige, at den er berettiget. I hvor ubetydelig en Sag den foreliggende derfor end tildeels er — det dreier sig her kun om Lidt over 110 Rd. —, troer jeg dog, at den er en vigtig Principisag, og det skulde saaledes gjøre mig meget ondt, om Rigsdagen virkelig skulde komme til det Resultat, at Ministeriet er berettiget til, naar det blot har en Mindreudgift paa en Conto, da at bruge Penge af denne til Udgifter, der høre hjemme paa en anden Conto. — Derefter kommer der nogle Indbringingsforslag af Udvalget, som egentlig kun gaae ud paa, at der skal sættes en noget anden Indstillingsform, det vil sige, en mildere Indstilling, istedetfor Revisionens. Det første af disse angaaer en Udgift af 100 Rd. af Indenrigsministeriets Understøttelseskasse, hvorom Statsrevisionen ikke har kunnet faae nogensomhelst anden Dplysning end den, at disse 100 Rd. ere udbetalte til Ministeren. Statsrevisionen har nu ikke vovet sig til at indstille, at denne Udgift passerer, naar den aldeles ikke kan blive bekyndt med, til hvem denne Understøttelse er givet. Statsrevisionen har selvfølgelig aldrig draget i Tvivl, at Ministeren har udbetalt disse 100 Rd. til Bedkommende, hvem han havde bestemt dem til. Men af Udvalgets Betænkning sees det nu, at denne Understøttelse er givet til en Mand, som ikke hører til den Klasse, der i Reglen faaer Understøttelse; thi der er ellers idetmindste — saavidt jeg veed, — hverken i Regnskabsaaret 1864—65 eller 1865—66 hvet nogen Understøttelse af den omhandlede Klasse til en Embedsmand under Ministeriet. Slige Understøttelser gives ellers deels til de mindre Bestillings-